

PRINS VAN HET DONKER

19 januari 2007. De eerste keer dat ik bij een vriendje ging slapen en die vier akelige woorden aan mij geïntroduceerd werden.

Na schooltijd kwam de moeder van mijn vriend ons ophalen. Hij was niet zomaar een vriend, maar mijn beste vriend: Benjamin. Toen ik zijn naam voor het eerst hoorde, klonk het als muziek in mijn oren. Ik maakte kennis met hem en gaf hem een compliment over zijn naam. Hij begon meteen met de betekenis ervan te pronken. Ik was er jaloers op. Hadden mijn ouders maar een naam voor me gekozen met een betekenis die ook maar enigszins afweek van de betekenis die nu aan mij gekluisterd zit.

Ik had Benjamin al snel veroverd. Hij was erg onder de indruk van de manier waarop ik tactisch mijn puzzels in elkaar zette. Benjamin was mijn beste vriend. Ik deelde alles met hem, maar er was één ding waar hij nooit in de buurt van mocht komen. Wat van mij was, was van hem. Ik heb hem zelfs een keer mijn jas gegeven, omdat hij verkouden naar huis moest nadat hij eigenwijs zonder jas naar school was gekomen. Maar mijn tas, die mocht hij niet. In de zeven levensjaren die ik achter de rug had, was dat het enige cadeau wat mijn ouders mij ooit hadden gegeven. Ik had het lief en het was van mij en van mij alleen.

Benjamin woonde verder van school dan ik en werd daarom iedere dag door zijn moeder gebracht. Elke keer dat ik bij hem thuis kwam, was ik weer verbaasd over hoe mooi het er was. Benjamins moeder liet ons gamen met een console. De eerste keer dat ik het apparaat zag, was ik al meteen verkocht. Zoiets heb ik thuis niet. De rest van de middag zat zoals gewoonlijk weer vol met leuke activiteiten. De dag ging veel sneller voorbij dan ik had gehoopt. Benjamin en ik kleeften ons om en gingen naar zijn kamer. Na ook daar nog een uur gespeeld te hebben, kwam zijn moeder om ons naar bed te sturen. Ze stopte ons in en toen hoorde ik het. Ze gaf Benjamin een kus op zijn wang en zei het: 'Ik hou van je.'

Toen ze de kamer verliet was ik verwonderd. 'Wat betekent dat?' 'Wat?' zei mijn vriend. 'Ja dat ik hou van je?' Mijn vriend gaf gapend antwoord. Benjamins moeder kwam, omdat ze ons nog wat had horen kletsen, weer de kamer in. 'Benjamin, Samael, het is nu echt tijd om te gaan slapen.' Ze deed het licht uit. De woorden spookten door mijn hoofd. Ik had nooit eerder van de term gehoord en het was ook zeer zeker nog nooit tegen mij gezegd. Benjamin: zoon van geluk, dat was hij zeker. Ik viel in slaap, terwijl zijn antwoord op mijn vraag zich bleef herhalen in mijn hoofd: 'Oh ja, dat zeggen moeders gewoon tegen hun kinderen.'

Beeld: Eliza Bordeaux